

Polyanthea Sacra

Ex Universæ Sacræ Scripturæ Utriusque Testamenti Figuris, Symbolis, Testimoniis, Nec Non E Selectis Patrum, Aliorumque Authorum, Sententiis, eruditis Interpretationibus, Similitudinibus, rarisque Historiis collecta, Et Copiosis, Exquisitisque Materiis Moralibus De Virtutibus Et Vitiis Pro ...

Spanner, Andreas

Augustae Vindelicorum, 1702

§. 9. Oratio mira impetrat.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-79369](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-79369)

Surgite eamus. Matth. 26. 46. Expende alacritatem, quâ obviam hostibus procedit. Paulò antè totus pavebat; modò alacer, omnî objectò pavore, occurrit hostibus. Unde tanta alacritas, & animositas? oravit ad Patrem. Et ubi oratio intercedit, nullus timori aditus patet. S. Laur. Just. de triumph. &c. c. 7. intellige, quantum oratio conferat; quæ paventem, & agonizantem recipiens Dominum, illum exhortantem reddiderit, atque intrepidum. Unde aiebat: *surgite, eamus.* Baeza t. 3. l. 15. c. 3. §. 2.

Facta est, dum oraret, species vultus ejus altera. Luc. 9. 29. Gilbertus f. 15. in Cant. voluit per hoc in mente sua orationis commendare virtutem: quòd illa sit, quæ te in intimis alterum faciat; & novum commutet in hominem. *Quere in domo Jude Saulum nomine Tarfensem: ecce enim orat.* Act. 9. 11. Mira res! caligabat Saulus, jejunabat, & flebat. Et Dominus, his præteritis, unam in Saulo orationem deprædicat; quam velut obfidem paventi Ananias Saulum? heri spirabat cædes; sed hodie candidatus est fidei, & Apostolatus. Et quale signum tanti prodigii? unde sciam tyrannum in Apostolum evasisse? Orat. Si orat, jam Paulus est. Olival. 4. Strom. §. sic non potuistis unâ horâ &c.

Qui cum Deo loqui didicit, ut par est eum, qui cum Deo loquitur, erit deinceps Angelus: ita liberatur anima à vinculis corporis. S. Chrysof. in Pl. 4.

Ora mansuetè, & quietè; ac cane prudenter, & concinnè: & eris tanquam pullus aquilæ, quæ volatu in sublime fertur. S. Nilus or. 76.

Angelus efficitur similis Monachus, qui per veram orationem cupit videre faciem Patris, qui in cælis est. Id. 107.

Animæ tuæ lux est oratio. B. Iſaias Abb. or. 4.

§. IX.

Oratio mira impetrat.

SI beatus David, cum esset rex, & innumeris immerfus curis, & undique distractus; septies in die Dominum rogabat: quam nos veniam habuerimus, & excusationem, tantum habentes otii; nec ipsi continuè supplicantes? Impossibile enim, impossibile; hominem congruè precantem studio, Deoque continuè supplicantem, unquam peccare. S. Chrysof. hom. 79. ad pop. Antioch.

Elias autem ascendit in verticem carmeli, & pronus in terram posuit faciem suam inter genua sua. Eccl. 3. Reg. 18. 42. quibus peractis magna supervenit aquarum abundantia. Quid quæso intendebat Sanctus Propheeta hòc difficili orandi modò? Amor proximorum sic eum fecit orare. Diez. Amor proximorum.

S. Urbanus, Ep. Lingonens. in Gallia, oratione non semel imbres repressit, turbines dissipavit, & vites præservavit: unde patronus vinearum; licèt vulgus colat S. Urbanum Pa-

pâm, cujus festum 25. Maij. Bollandus 23. Jan.

S. Patritio Hyberniæ Apostolo, ædificaturo Ecclesiam obstitit quidam ex magnatibus, cum hac conditione permitrens, si transferret ingentem montem, quò obstabat, qui minùs amœnum stagnum ex arce sua videre posset. S. Patritius fusâ oratione mox montem fecit abforberi in terram. Inchoanti ædificium pertinaciter rursus obstitit. Sanctus rursus orat. ad Dominum: & mons rursus excrevit in pristinam celsitudinem. Boll. 17. Martij c. 13.

§. X.

Oratio semper aliquid impetrat.

IN te speraverunt Patres nostri. Pl. 21. 5. Necessè est, ut ad utilitatem suam audiatur, qui clamat ad Dominum: Dominus enim justos suos semper exaudit; sed quemadmodum illis expedire cognoscit. Cassiodorus hic.

Conside fili. Matth. 9. 2. Non pro peccatis remittendis, sed pro fanitate corporis, paralyticus inferebatur. Sed Christus semper superbonus, & meliora exhibet petentibus, quam rogatus; & ex fide inferentium priùs sanavit animam, quam donasset corpori petitam sanitatem: ut ex peccatis cognosceretur adesse illa turpis infirmitas, propriis, aut paternis: & ut ostenderetur, priùs animarum, quam corporum, quærendam esse salutem. Sed opprimit sæpe mentem tener hominum sensus: ut cum conturbatus extiterit, priùs sibi, quam animam, quærat adesse medelam. Sed amatore hominum Christus conferendo docet, quid in donis primò sit ab eo petendum; cum sanitati corporis sanitatem animæ prætulit, & remissionem peccatorum. Sim. Cals. l. 5. c. 17.

Tu forsitan petisses ab eo, & dedisset tibi aquam vivam. Joan. 4. 10. Orationes nostræ nunquam exeunt à Deo vacuæ: non enim ait, forsitan daret tibi, sed absolute, & dedisset tibi. Dubium est de oratione hominis, non de impetrando aliquo dono à Deo. Baeza t. 2. l. 6. c. 3. §. 18.

Exauditur homo semper ad meritum, sed non semper ad votum. S. Bonav. l. 74.

Contingit quandoque, quòd Deus hominem exaudit non ad votù, sed ad profectù. Sicut enim medicus non exaudit ad votù, sed ad profectum, infirmum postulanti amoveri medicinam amaram: si medicus eam non removeat, eò quòd sciat, eam esse salutiferam; exaudit tamen ad profectum, quia per hoc sanitatem inducit, quam maximè infirmus desiderat. Ità Deus homini in tribulationibus constituto tribulationes non subtrahit, quamvis deprecanti: quia scit, eas expedire ad finalem ejus salutem. S. Thom. Aqu. in Job. 9. lect. 3.

Quoties unum petis aureum, toties ille tibi centum reponit in caelis. Fieri non potest, ut etiam minima precatiuncula ritè fusâ, aut minimus gemitus, minimumve suspirium ad Deum piè emissum grandi fructu careat. Lud. Blofius Concl. an. spir. c. 6. §. 7.

§. XI.